

בבית המשפט העליון

רע"א 4265/06

בפני: כבוד השופט ס' גובראן

המבקשת: B.G Assistance Ltd

נגד

המשיבים: 1. אורגד ציון ו-24 אחר'
2. היועץ המשפטי לממשלה

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית-המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו בבש"א 7306/06 מיום 30.4.06, שניתנה על-ידי כבוד השופטת ר' לבהר שרון

בשם המבקשת: עו"ד איתן סגל

בשם המשיב 1: עו"ד שמואל צאנג

בשם המשיב 2: עו"ד תמר בר-אשר-צבן

החלטה

מונחת בפניי בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית-המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו (כבוד השופטת ר' לבהר שרון) מיום 30.4.06, במסגרתה הוחלט על עיכוב ביצוע פסק-הדין שניתן כנגד המשיב 1.

המבקשת הינה חברה זרה העוסקת במתן ייעוץ, סיוע ואשראי לישראלים המעוניינים לרכוש זכאות לפנסיה מהמוסד לביטוח סוציאלי בגרמניה, וזאת בהתאם לאמנה על בטחון סוציאלי שנכרתה בין ישראל לגרמניה. לצורך רכישת זכויות הפנסיה הגרמנית התקשרו לקוחות רבים בהסכם עם המבקשת ועם חברה נוספת. בשלב כלשהו התגלע סכסוך כספי בין המבקשת לרבים מלקוחותיה, וביניהם המשיב 1. בשל כך, הוגשה לבית-משפט השלום תביעה כספית כנגד המשיב 1 שאוחדה יחד עם 43 תביעות נוספות כנגד לקוחות החברה. בעקבות זאת, ניתן ביום 14.12.03 פסק דין כנגד המשיב 1. על פסק-דין זה הגיש המשיב 1 ערעור לבית-המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו (ע"א

1706/04). עוד יצוין, כי במהלך שנת 2001 הגישה המדינה לבית-המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו כתב אישום כנגד הארגון למימוש האמנה על ביטחון סוציאלי (ישראל – מערב גרמניה) (להלן: הארגון) וכנגד העומד בראשו. בכתב-האישום נטען, כי הנאשמים גנבו סכומים של מאות מילוני מרקם גרמניים מלקוחות הארגון. מדובר בגניבה המתייחסת לסכומים שונים בהם חויבו לקוחות הארגון במסגרת תנאיי ההסכמים שחתמו עם המבקשת ועם החברה הנוספת.

טרם מתן פסק-הדין כנגד המשיב 1, הודיע היועץ המשפטי לממשלה על התייצבותו בהליך מכוח סמכותו לפי סעיף 1 לפקודת סדרי הדין (התייצבות היועץ המשפטי לממשלה) [נוסח חדש]. עם הצטרפותו ביקש היועץ המשפטי לממשלה לעכב את ההליכים בתיק הנ"ל, כמו בתיקים רבים אחרים שלקוחות הארגון והמבקשת הם צדדים להם, וזאת עד למתן ההחלטה בהליך הפלילי. בית-משפט השלום דחה את בקשה זו של היועץ המשפטי לממשלה. על החלטה שלא לעכב הליכים בתיק האזרחי עד להכרעה בהליך הפלילי, הגיש היועץ המשפטי לממשלה ערעור לבית-המשפט המחוזי (ע"א 2953/04).

ביום 13.2.06 ניתן על-ידי בית-משפט זה פסק-הדין בע"א 2173/05 היועץ המשפטי לממשלה נ' B.G Assistance Ltd (טרם פורסם) (להלן: עניין גרוסמן). פסק-הדין עסק בסכסוך דומה לזה שלפנינו, אשר התעורר בין המבקשת לבין לקוח אחר של הארגון. בפסק-הדין נקבע, כי בשל אופיים המיוחד של תיקים אלו יש מקום מסיבות שונות לעכב את ההליכים בתיקים האזרחיים, וזאת עד לסיום ההליך הפלילי. בעקבות זאת, הגיש היועץ המשפטי לממשלה, ביום 6.3.06, בקשה לעכב את ההליכים שבתיק ע"א 2953/04 עד למתן פסק הדין בהליך הפלילי, תוך שהוא טוען, כי שיש לראות בפסק-הדין בעניין גרוסמן הלכה מחייבת. ביום 12.3.06 החליט בית-המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו (כבוד השופט א' שילה) לעכב את ההליכים בע"א 2953/04 עד להכרעה בהליך הערעור (להלן: ההחלטה הראשונה). כמו-כן, נקבע, כי לעניין עיכוב ביצועו של פסק-הדין, יש להגיש בקשה נפרדת.

ביום 22.3.06 הגיש המשיב 1 בקשה לבית-המשפט המחוזי, במסגרתה נטען, כי נפלה טעות בבקשה שהגיש היועץ המשפטי לממשלה ביום 6.3.06, שעה שהאחרון ביקש בשוגג את עיכוב ההליכים בע"א 2953/04 במקום את עיכוב ההליכים המתנהלים בתיקים העיקריים (וביניהם ע"א 1706/04). לפיכך, ביקש המשיב 1 לבטל את ההחלטה הנוגעת לעיכוב ההליכים בע"א 2953/04, הוא הערעור שהוגש על-ידי היועץ המשפטי לממשלה. כאן המקום להבהיר, כי המשיב 1 הודיע כי הוא אינו מסתפק בעיכוב

ההליכים בתיק העיקרי, ע"א 1706/04, אלא ביקש מבית-המשפט לקבל את ערעורו של היועץ המשפטי לממשלה ולעכב את ביצועו של פסק-הדין שניתן כנגדו. ביום 9.4.06 הוגשה תגובה מטעם היועץ המשפטי לממשלה, בה הובהר כי כוונתו של היועץ המשפטי לממשלה הייתה לבקש את עיכוב ההליכים בתיקים העיקריים ולא בערעור שהוגש על-ידו.

ביום 30.4.06 החליט בית-המשפט המחוזי לעכב את ביצועו של פסק הדין שניתן כנגד המשיב 1 עד להכרעה במשפט הפלילי (להלן: ההחלטה השנייה).

מכאן בקשת רשות הערעור שבפניי, בגדרה טוענת המבקשת, כי לא היה מקום להורות על עיכוב ביצוע פסק-הדין. בפי המבקשת שלוש טענות עיקריות. האחת, כי ההחלטה נשוא הבקשה דנא סותרת את החלטתו הראשונה של בית-המשפט המחוזי, זו מיום 12.3.06, אשר הורה למשיבים להגיש בקשה נפרדת לעיכוב ביצוע פסק-הדין. עוד מציינת היא, כי בקשת המשיבים אשר הינה למעשה בקשה לעיון מחדש בהחלטה הראשונה ועל כן היא צריכה הייתה לידון בפני השופט אשר נתן את ההחלטה הראשונה. הטענה השנייה הינה, כי החלטתו של בית-המשפט המחוזי לא הייתה מנומקת. ואילו הטענה השלישית היא, כי אין להסיק מפסק-הדין בעניין גרוסמן על קיומה של חובה לעכב באופן מיידי את ביצועם של הליכי הוצאה לפועל. מנגד, המשיבים סומכים עמדתם על החלטתו של בית-משפט קמא, בציינם, כי בקשת רשות הערעור נעדרת כל בסיס, בהיותה נסמכת בעיקרה על טעות קולמוס שנפלה בבקשה שהגיש היועץ המשפטי לממשלה. טעות, אשר תוקנה, כאמור, בשלב מאוחר יותר.

דין הבקשה להידחות.

אין חולק, אף לא המבקשת, על כך שלאור האמור בפסק-הדין בעניין גרוסמן מן הראוי לעכב את ההליכים המתנהלים בתיק העיקרי (ע"א 1706/04), עד למתן פסק הדין בהליך הפלילי. התקלה שנפלה בבקשתו של היועץ המשפטי לממשלה הייתה תקלה טכנית וברי כי האחרון לא התכוון לעכב את ההליך הערעורי שהוא עצמו יזם, שכן הליך זה מלכתחילה נועד בכדי לעכב את שמיעת ההליך העיקרי.

נדמה, אם כן, כי המחלוקת המרכזית בין הצדדים נסובה סביב השאלה האם יש מקום לעכב את הליכי ההוצאה לפועל שננקטו כנגד המשיב. מדובר בהליכי הוצאה לפועל שננקטו, טרם שניתן פסק דין חלוט כנגד המשיב 1. לאור הרציונאלים השונים שהוצגו בעניין גרוסמן, ניתן למצוא, כך לדידי, היגיון רב בעיכוב ההליכים הנוגעים

לפסקי דין שלא הפכו חלוטים. בהקשר זה, מן הראוי לציין כי המקרה שלפנינו אינו בא בגדר המקרים המתוארים באימרת האגב המופיעה בפסק הדין בעניין גרוסמן, הנוגעת לעיכוב הליכי הוצאה לפועל הננקטים בעקבות פסק-דין חלוט, כמצוין שם:

”נוסיף עוד, כי באת כוח היועץ עדכנה אותנו בדבר התייצבותו של היועץ במסגרת הליכי הוצאה לפועל הננקטים נגד לקוחות הארגון, בעקבות פסקי דין אשר ניתנו לזכותה של BGA. אף במקרים אלו עותר היועץ לעכב את ההליכים עד לסיומו של ההליך הפלילי. איננו מביעים כל עמדה ביחס לבקשות האמורות. במילים אחרות, אין ללמוד מהכרעתנו במקרה הנוכחי לא לכאן ולא לכאן לגבי בקשות באשר להליכים תלויים בהוצאה לפועל, בעקבות פסקי דין חלוטים. עניין זה לא נטען בפנינו” (ההדגשות הוספו – ס’ ג’).

מכל מקום, לאחר שעיינתי בבקשות ובתגובות השונות שהוגשו על-ידי הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה, כי ההחלטה לעכב ביצוע פסק-הדין עד להכרעה בהליך הפלילי, בדין יסודה. שני טעמים עיקריים הובילוני למסקנה זו. ראשית, סבור אני, כי הבקשה הנוספת שהוגשה על-ידי המשיב 1 ביום 22.3.06 מהווה למעשה בקשה חדשה לעיכוב ביצוע פסק-דין. הגם שהמשיב 1 מבקש בבקשתו זו לתקן את הטעות שנפלה בהחלטה הראשונה של בית-משפט המחוזי, הרי שמלשונה של הבקשה ניתן להיווכח כי מטרה העיקרית העומדת מאחוריה היא לעכב את ביצועו של פסק-הדין. במצב דברים שכזה, לא ניתן לומר, כי החלטתו השנייה של בית-המשפט המחוזי עומדת בסתירה לזו הראשונה, אשר בה הוחלט, כי יש צורך בהגשת בקשה חדשה לעיכוב ביצוע. מה גם, שבקשה חדשה לעיכוב ביצוע ממילא אינה צריכה לידון בפני אותו שופט.

שנית, אף לגופם של דברים, סבור אני כי היה מקום לעכב ביצוע של פסק-הדין. לטענת המשיב 1, ברובם המכריע של התיקים הנוגעים לפרשיה המדוברת, הוטלו עיקולים על נכסי מקרקעין השייכים ללקוחות הארגון. עיקולים אלו עשויים להקטין באופן משמעותי את החשש שמעלה המבקשת מפני הברחת נכסים.

אשר-על-כן, בקשת רשות הערעור נדחית.

ניתנה היום, א' באב תשס"ו (26.7.06).

